

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.

a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény int. zendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi fel

Jegyzők baja.

Pécs, 1896. július 10. 9.

(*) Erről a témáról írni kevés egy újság néhány oldala, ide kötetek kellene. Egy démonnak kell lebegni a jegyzők sorsa fölött, a ki a kétségbeesésig úzi velök gonosz játékát s megbabonásván irányukban minden jó szándékot, csirájában öli el a nemes törekvések segítő szellemét.

Hasztalan itt a kérés, hasztalan a cselekvés, segítő kar nem segít a bajokkal küzdőkön. Magyarország jegyzői intézményét a visszafejlődés, a társadalmi elzúllás útjára sodorta az utolsó évek káros politikája és áldozatul dobta a különféle érdekek és eszmék harcának.

Mennyit küzdöttek a jegyzők állásuknak biztosabb alapokra fektetése, a jegyzők társadalmi és szellemi színvonalának emelése ügyében az utóbbi években, azt csak az tudja, a ki betekintést nyer azokba a jegyzőkönyvekbe, melyek úgy az országos, valamint a különféle vidéki jegyzői egyesületek és körök gyűlésein fölvetettek. Kértek, könyörögtek a kormányoknál, hivatkoztak hazafiságukra, munkabírásukra, azonban ez mind hiába volt, mert a modern állam kiépítésén dolgozó kormányhatalom egyre újabb és újabb terheket rakott vállaikra. Megmaradtak tehát a mi falu pennáink a modern keret dacára a régi slendriánban a vizontszolgáltatás

minden nyoma nélkül. A jelenlegi állapot immár tarthatatlan, a melyen segíteni a legfőbb ideje, első sorban az állam, másodsorban a mellőzött jegyzők érdekében; mert egy kedvesített és tulcsigázott tettelettől biztos munkát, sikeres működést várni nem lehet, a mint ezt Szily László, vármegyénk alispánja egy nem régiben tartott közigazgatási bizottsági ülésen megmondotta, hogy t. i. esetleges panaszokkal szemben jó lelkiismerettel nem merné elrendelni a fegyelmet egy jegyzője ellen sem, mert annyira túl vannak terhelve — állami funkciókkal, melyek végzéséért csupán a községek fizetik őket.

A helyzet úgy megyénként, mint községenként más és más; hol jobb, hol rosszabb. De baj mindenütt van, a melynek mindenütt egy az alapja: a rendszertelenség és az ebből kifolyó különféle nehézségekkel való küzdelem.

Ehhez járul még, hogy a legtöbb helyen, mint például vármegyénkben is, a jegyzők javadalmazása és anyagi helyzetük javítása tekintetében egy jöttányi sem történt. Maradt minden úgy, a mikor még nem volt „muszáj“ a jegyzőknek elvállalni az anyakönyvek vezetését, hogy megessék igen sok helyütt, a hol lelkiismeretes a jegyző, hogy éjfélig kell dolgoznia íróasztala mellett, hogy ne maradjon restancia. És mégis hányan vannak, a kik azzal a frázissal ütik el a dolgot, hogy a jegyzőknek selyem életük van, jól, sőt mondhatni, urasan élnek. Jó pecsenye,

hozzá jó borocska mindig kerül az asztalra — ha vendégek vannak.

Nos hát, éppen itt van a jegyzők helyzetének a legszatirikusabb pontja; mert hát a jegyző állásának hoz áldozatot akkor, ha magát társadalmi téren a kívánatos színvonalon fentartani és érvényesíteni akarja.

Nézzük tehát, hogy eme cél elérésére minő eszközök állanak rendelkezésére? Állásának hivatalos és törvényben gyökeredző tekintélye nem, mert ilyent neki paragrafus nem biztosít, lévén ő irás szerint nagyjában még ma is az, a ki volt a jó peleskei nótárius Zajtay István idejében.

Hogy tehát a társadalomnak számottevő tagja lehessen, kell, hogy lépést tartson annak követelményeivel, jelentkezzenek azok akár nemes tettekben, akár ferde kinövésben. Így látjuk a jegyzőt egyes humánus célok szolgálatában, így látjuk a fehér asztalnál és baráti körben, mint jó partnert; ott érdemet és méltánylást — melyet hivatala nem juttat — akar magának kivívni; itt a barátok és ismerősök tekintélyére van, vagy lehet szüksége.

Urak kell tehát neki mindenáron mutatnia, ha érvényesülni akar a mindennapi életben, úgy mint hivatalos működésében; mert ha kapaszkodni nem tud, elsodorja az ár — és félrelökik. Igen gyakran előfordult, hogy kellően képzett, jó modoru falusi jegyzők ismeretlen társaságba jutottak a városban. Mint intelligens és jóképű

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Ejféli után kettőre . . .

Ejféli után kettőre!

Sűrű, alig áttetsző köd lepi el az utcákat és köztutakat. A járdákon friss, fagyos hó csillog.

A város képe ilyenkor vad komorságot ölt. Siri csend, hideg és ijesztő sötétség mindenütt.

Az utcai világítás alig képes áthatolni a lámpa körül lerakódott zuzmarán s csak itt-ott tűnik elő egy-egy kávéház néhány ki-világított ablaka.

Egy mogorva boltivékre épített ódon kétemeletes épület egyik pinceablakából halvány fényoszlop esik a hólepte járdára, melyen a bevilágított pelyhek, mint ezernyi csillogó gyémántok tündökölnék. Az ablak félig nyitva van, de a vastag jégvirágtól nem látni az üveget.

A szobában egy bundába burkolva ül az asztal mellett egy fiatal leány, kezében tartva egy könyvet. Fejét és nyakát nagy kendő fűdi s csak halvány, fiatal arca maradt fűdetlenül.

Most nagyot sóhajta leteszi a könyvet s az órára néz.

— Ejféli után kettőre . . . ! S ő még sincs itthon . . .

Erre, mintha csak bűnre gondolt volna, szíve hevesen kezd dobogni, a virrasztásban kigyulladt szemei különös fényt szórnak s az imént még halvány arcát most egyszerre pir lepi el.

Egész testében reszket. Azt hiszi, hogy fázik, pedig melege van s fölkel, hogy az ablakot jobban becsukja.

Kitekint a sötét éjszakába s atyjára gondol, a kinek a gyárban éjjeli sora van. Majd beteszi az ablakot, de keze ügyetlenül fogja a nyitott szárnyat s az zörejjel csapódik be. A leány ijedten veszi észre, hogy beteg anyja fölbredt és esengő tekintettel közeledik az ágyhoz.

— Ne haragudj édes — szól lágyan csengő hangon — nem akartalak felkölteni. Szellőztettem a szobát, hogy friss levegő legyen idebenn s a szél becsapta az ablakot.

A beteg asszony gyengéden ölelte magához gyermekét s lehunyva szempilláit, lassan ismét elaludt.

A leány pedig anyja kebelén fekve számlálta a perceket s ajkai ismételve sutogták:

— Ejféli után kettőre . . .

S mennyi édes vigasz, mennyi gyengéd félelem rejlett szavaiban.

Lassankint kibontakozott szerető anyja karjai közül s megrakta a már-már kialvó tüzet. A száraz fa hirtelen lángot vetve, elárasztotta a kályharészen kitorló vörös fényvel a szobát.

A szűk pinceszobában egyszerre meleg lett. A leány leveti otromba kendőjét s azzal együtt ledobja magáról a bundát is.

Karcsu alakja lenge hársruhában áll előttünk; most látni csak, minő plasztikus idomokat rejtett maga alá a durva burkolat.

Arca velencei márványszoborra emlékeztető antik vonásu, az átlátszó fehér bőrnek különös varázst kölcsönöz a szobát ellepő vöröses fény. Fekete haja ziláltan fűdi hófehér nyakát; magas homloka, okos szemei, kissé hajlott orra és pici piros szája gyögyörű harmóniában alkotják.

Fáradtan ül az óceka székre s gondolatai elkalandoznak.

Hogy is volt csak? Igen! Atyja négy évvel ezelőtt került ebbe a hába hásmesternek. Ő akkor még csak 12 esztendő volt, s még egészen gyermek. Fönn az első emeleten lakott egy csinos ifju, a hásiur fia.

Milyen szép volt, s milyen jószívű. A legkisebb szolgálatért ezüstpénzt adott neki s reggelenként, ha hivatalába ment, mindig

embert a társasághoz illő figyelemmel fogadták; — kiderülvén azonban, hogy csak jegyzők voltak azok a szellemes és jó társalgó emberek, rögtön elnéztek fejük fölött és a grácia a O fokra szállott alá!

Ennek a helyzetnek tulajdonítható, hogy jegyzőink legjobbjai más életpálya kínálkozásával örömet válnak meg az unottá vált alakoskodástól; ifjaink pedig nem szívesen választják életcélul a jegyzői pályát, a melyen tövis elég, de elismerés igen kevés terem. Itt van legekklatásabb például a millenniumi esztendő, a midőn a törvényhatóságok siettek tisztviselőiket ezredéves emlék gyanánt nyugdíjaiknak háromszoros beszámításával jutalmazni és megadni az elismerést, addig a jó falusi jegyzőkről megemlékezni senkinek sem jutott eszébe.

De nem fűzzük tovább a panaszok sorozatát, ugy sem lenne eredménye; azonban a legközelebbi jövő be fogja igazolni, hogy a jegyzői intézmény válság előtt áll, melynek megoldását maga a közvélemény fogja sürgetni. Óhajtjuk, hogy addig is, míg ez bekövetkeznék, vegyék fontolóra az intéző körök a nehézségeket, szíveljék meg a jegyzőknek több ízben megújított panaszait; mert ez által nem a jegyzőknek, hanem annak az előszeretettel ázsiai-nak nevezett közigazgatásnak tesznek elengedhetetlen szolgálatot.

* **A cukoradó felemelés** a mai nappal életbe lépett. Az a törvény, melyet a kormány a képviselőház ülésének legutolsó napjaiban keresztül erőszakolt, 3. §-ában kimondja, hogy a cukorfogyasztási adónak 11 forintról 13 forintra való felemelése a törvény kihirdetése napján lép életbe. A hivatalos lap mai száma közli a törvény szentesítését (1896. évi XIX. t.-c. cimmal), s ekként a cukoradó-felemelés ma életbelépett. A cukorprémiumok összegének 5 millióról 9 millió forintra való felemelése ellenben csak augusztus elsejétől kezdve lesz érvényben. A mai naptól kezdve tehát minden ember 2 krajcárral több adót fizet az elfogyasztott cukor minden kilója után. A cukorgyárosok — a kiknek érdekében az egész törvényt

meghozták — azonban nem elégedtek meg az így nyert nagy kedvezményekkel, hanem, mint értesülünk, nagy mennyiségű cukrot adóstattak meg a legutóbbi hetekben 11 forintra a megadózott cukormennyiséget beraktározták. Most pedig, minthogy a 13 forintos adó már életbe lépett, szépen forgalomba hozzák majd a 11 forintra megadózott cukrot, azonban a fogyasztókkal megfizettetik a 13 forintos adót. Ekként métermázsánként 2 forintot vonnak el az államtól és a fogyasztótól a saját zsebük javára. Szakértők legalább is 350—400.000 métermázsára becsülik azt a cukormennyiséget, a melyet a magyar és osztrák gyárosok ekként manipuláltak s így újra 7—800.000 forint tiszta nyereség jut a cukor-milliomosok zsebébe, illetőleg a cukorgyárak dividendá-zacskójába. Hja, szemesé a világ!

H i r e k.

Pécs, 1896. július 9.

Nászutasas Budapestre.

Kedves szerkesztő uram!

Elutazásom előtt felkért, tudósítanám az érdekesebb eseményekről, melyek most hazánk fővárosában történnek. Kérésének csak annyiban teszek eleget, hogy leírom, mi történt velem; — hogy mi történik mással, arra kíváncsi sem vagyok, még a kiállítást sem nézem meg és jövök haza! Mért? Olvassa csak el levelem!

Nagynehezen vége lett a lakodalomnak, örök hűséget esküdtünk egymásnak és alig hogy haza értünk, feleségecském azzal áll elő: „No Miska, mi van a nászuttal!” mint egyórás férjnek engedelmességre kellett, összeült nagynénék, sógornék, mamák, meg nagymanok gyűlése, melyen elhatározták, hogy Budapestre fogunk menni.

Csókolódzás, bucsuzás, sirás, sugdolódzás... végre felkiálthatok a vonaton „hála Istennek egyedül!” Egész kellemesen mult az idő Budapestig, bár nem kis mértékben bosszankodtam, hogy Szentlőrinczen nem kevesebben mint hatan szálltak be és én feleségem mellett sem ülhettem. De ez még hagyján. Mikor felértünk Pestre, kezdődött a hadd el hadd, a vasutnál hordárt nem találtunk, az indóház előtt kocsi nem voltak, míg ki juthattunk a pályaudvarból mind elrebogott; az első állomásig gyalog kellett mennünk, magunkkal cipelve a cók-méket. Mikor aztán

besszolt a pincseajtón s leadta a kis Marinak a kávéjánál megtakarított cukorkákat. Mariska pedig szépen kezét csókolt érte.

De aztán megváltozott minden. Mariska egyik nagynénje meghalt s nagybátyja magához vette őt, hogy segítségére legyen Mennyire fájt neki megválni a hástól! Ki ad majd neki egy-egy pénzdarábot, melyeken karácsonyra új ruhát vehet: ki hoz neki cukrot, s kinek csókolhat olyan szívesen kezét?

Azóta négy év mult el. A kis Mariskából szép okos hajadon lett, s midőn anyja megbetegedésének hírére ismét hazakerült, dobogó szívvvel várta a percet, a midőn a fiatal urfiával ismét találkozik.

Atyjáról csak annyit tudott meg, hogy egyszer kérdezősködött utána, s őt már ez is boldoggá tette. Két napja van már itthon, de még nem találkozott vele. Végre ma este látta, a midőn hirtelen a kapu előtt álló kocsiába ült, oda kiáltva a kocsisnak:

— Hajts a . . . ba!

Bálba ment. Vajjon gondol-e arra, a ki, most érte, miatta virraszt? Dehogy gondol; hiszen sejtelve sem volt arról, hogy Mari itthon van. Mennyire meg lesz lepve, ha látja. Vajjon hogyan szólítja meg?

S a leány szíve egyre jobban és job-

ban dobog, hiszen nemsokára itthon kell lennie, mert a bálnak már vége van.

Éjfél után kettőre!

Az utcán, a szobában mély csend van, csak az óra ketyegése és a beteg asszony hosszezu, halk lélekezése hallható.

Mariska fölkel a székről s meg-meg vizsgálja az éjjeli lámpát. Atyja nincs itthon, ma neki kell nyitni a kaput. Hányszor csengettek már az este óta; a házban már mindenki itthon van, csak ő marad olyan soká.

Nem akart lefeküdni, hiszen ugy sem alhatnék el, annyira félnék, annyira izgatott. Hadd lássa az urfi, hogy érte virraszt, hogy miatta maradt fenn ilyen soká.

*

A kávéházban vig zene szól. Két kerek asztal körül dorbézol egy társaság.

A frakkos férfiak fehér nyakkendői félig elfordítva mutatják, hogy viselőik ugyancsak jól mulattak.

Köztük fesztelenül egy-egy álmos nő ásitozik, be-besivítva egyet éktelen rekedt hangon a zenébe.

Egyikök már nagyon unhatta a helyzetet, mert hanyagul dobta el a még javában égő D'Allát és gunyos hangon szól oda szomszédjának:

kocsi már volt, hajtattunk vendéglőtől vendéglőig, szállodától szállodáig, szobát nem kaptunk sehol. Feleségem sirni kezdett, én meg somogyiassan káromkodni, de sem a sirás, sem a káromkodás nem használt. Végre a „Pannonia“-ba hajtattunk. Ott szörnyű drága ugyan a lakás, de hát az ember a nászéjszákán csak nem maradhat az utcán. Elém áll a főpincér azzal: „Nagyon sajnálom!” Szerettem volna megfojtani! — De jobbnak láttam heveskedve és bosszankodva bár kérdezni: „Teringettét nincs egy kis sarok, a hol alhatunk? fizetek akár háromszoros árt is érte!”

Az ár hallatára nyájasabb lett a főszakálás pincér: „Talán lehet!”

Erre aztán nekem állt feljebb: „Lehet?! Okvetlen legyen!”

És lett is.

A feleségem tiltakozása dacára ugyan berendezték a fürdőhelyiséget hálószobául és mondhatom, szállásunk elég csinos és kényelmesnek látszott. A nagy kádat elvitték és helyébe az ágyakat tették, különben maradt minden, mint volt.

Fáradtak voltunk! Hamar az ágyba! El kell oltani a gyertyát! Aludjunk!

Jaj de szépen hangzik ez aludjunk! Hát aludj, mikor a nagy vendéglő termétől, hol műkedvelői előadást rendeznek, csak egy vékony deszkafal választ el. Éles hangok, sivitás, visitás, majd a tetszésnyilvánítás oly hangos, hogy alvásról szó sem lehet. Feleségem el is kezd megint sirni, én meg néma kétségbeeséssel a vánkosomba meríttem fejemet, bedugtam ujjaimmal füleimet s szidtam a fiatal asszonyok balga divatját, kik mindjárt az esküvő után utazni akarnak.

Igy tartott ez reggeli 3 óráig. Ekkor aztán vége lett a hangversenynek!

Kimertülve mondom még egyszer „jó éjt” feleségemnek, a ki még mielőtt elalszom, vizet kér, mert gyöttri a szomjuság.

Természetes egy csepp viz sem volt a szobában!

Feleségecském nem tudom hányadszor játszotta el a nők nemzeti himnuszát, a sirást, és be akarta esengetni a szobaleányt.

Igen, de ily pokoli sötétségben, mikor gyufát sem találok, hogy találjam meg a csengőt. Feleségecském azonban visszaemlékezett, hogy az ágy mellett a falon csengőtűhuzófélét látott és addig keresgélt, míg megtalálta. Végre megvan! . . . örül . . . megrántja erősen . . . erre aztán kettős ki-

— Elég volt mára; ugy hiszem mehetnénk.

Az pedig, mintha e mementóra még egyszer visszanyerte volna józan eszét kérdezi:

— Mennyi az idő?

— Éjfél után kettőre — szól oda egy pincér.

— Fizetek — nyögi végre; asaz, hogy . . . nesze édes, . . . fizess . . .

Az édes pedig elvette a férfi tárcáját és fizetett. Erre odasugott valamit a pincérnek s az elfutott, hogy kocsihozson.

Addig is vigan járt körül a pohár s midőn a pincér visszajött, jelentve, hogy a kocsi készen áll, gunyos kacajra fakadt a társaság:

— Te ugyan szépen vagy, meg sem várod a hajnalt!

— Hát ez már vándorol? — kiált oda egy másik.

De ez ittas fővel mit sem hallott egyebet, mint a mellette levő leány hizelgő — vonzó szavait.

Még egy „jó éjszakát”, s a társaság megfogyott egy párral.

A kocsis gyorsan hajtott és elérve a kétémeletes házat, megállt.

áltás hangzott föl . . . egy zuhogás . . . a egész viszály borított el bennünket.

Mert a zuhany köteleit rántotta meg.

Tudja édes szerkesztő uram minő érzés az, ha meleg takaró alatt puha ágyban fekszünk, szemünket éppen le akarjuk zárni órákig sóvárva már az álom után, tudja-e mi az, midőn ily pillanatban hideg vízzel öntenek le és ebben az állapotban látjuk fiatal feleségünket, a kivel alig 10 órával ezelőtt esküdtünk meg és azt sem tudjuk mit tegyünk, mikép szánitgassuk magunkat s hogy aludjunk.

A többit elképzelheti! Nem! el sem képzelheti!

Elég az, hogy még ma pakkolok és utazom haza, de megfogadom, akárhogy is kér a feleségem, nászutra többé nem megyek!

A viszontlátásig üdvözli

Stella.

Napirend 1896. július 10-én.

Naptár: péntek, jul. 9. — Róm. kath.: Amália. — Prot.: Amália. — Görög-kele.: (Junius 28.) Círjék. — Zsidó: Thamus 29. — Nap két 3 óra 58 perckor; — nyugszik 7 óra 39 perckor. — Hold két éjjel 2 óra 58 perckor; — nyugszik 7 óra 50 perckor este. Vénusz a napközelben.

Időjárás: hőmérséklet 24 Celsius fok meleg, légnyomás 752 Kihátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz, meleg idő és zivatar várható.

— (Kossuth Ferenc nem jön Baranyába.) A néppártnak szentkirályi szerencsepróbálásáról hozott minapi tudósításunkban említettük, hogy Kossuth Ferenc legközelebb vármegyénkbe érkezik és személyes jelenlétével közreműködik a függetlenségi párt szervezésénél. Mint legilletékesebb forrásból értesülünk, Kossuth idejövetele egyelőre elmarad, miután Kossuth Ferenc csak föltétlenül tett ígéretet arra nézve, hogy lejön Baranyába, ha ugyanis a néppárti akció ellensúlyozása est megkívánná. Mivel azonban a multkori felsülés után erre most szükség csakugyan nincsen, Kossuth Ferenc pártunk intésű férfiaihoz irt levélben kijelentette, hogy mivel most ugyis Olaszországba készül, hát majd csak az ősz folyamán szerencsételti vármegyénket látogatásával.

— (Állandó választmányi ülés.) A f. hó 13-án tartandó vármegyei közgyűlés tárgyait előkészítése szempontjából ma délelőtt 10 órakor tartatott meg az állandó választmányi ülés Kardos Kálmán főispán

— Csengess kiáltott ki a nő — és emeld le azt az urat!

A folyosón halk léptek közeledtek, a kulcs kétszer fordult és nyitva állt a nehéz kapu. Alatta egy szelid leányarc fogadta az érkezőket. Reszkető kezéből majd kiejtő a lámpást, melynek fénye odavilágított a nyitott kocsiba, a hol egyik sarokba tamaszkodva egy eltaszító női arc vigyorgott ki szemtelenül a házmester leányára.

A kocsis ezalatt bevitte a fiatal embert, a kit fölvezetett a szobájába.

Mari még mindig mozdulatlanul állott a kapuban. Tekintetét nem tudta elfordítani a kocsiban ülő alakról.

Amaz pedig kezébe vette ittas partnereinek tárcáját, melyből egy pénzdarábot vett ki és dobott oda a leánynak.

A kocsi elhaladt s mire a reszkető leány magához tért, csak azt vette észre, hogy fáj, nagyon fáj neki valami. Szívéhez kapott és fölemelte fáradságának jutalmát, a pénzdarábot, becukta a kaput s lement szobájába, a hol beteg anyja szeliden mondta neki:

„Feküdj le édes gyermekem . . .

Éjfél után kettőre . . .”

T. N.

elnöklete alatt, melyen 24 bizottsági tag vett részt. Mintegy 60 tételt intéstek el jobbára a referensek előterjesztései értelmében. Le dererék, mint a pécs-miholjáci vasut engedményesei, elszámították magukat, tehát a már a vármegye részéről megszavazott 100.000 frton felül újabb 100.000 frt támogatást kérnek. Vállalkozók hasonló kérelemmel fordultak Siklós nagyközség és Verőce vármegyéhez, hol elutasították. Nálunk valamivel szerencsésebbek voltak, alispán indítványára a választmány újabb 50.000 frt megszavazását ajánlja a közgyűlésnek, ha az a vasut egyáltalában kiépül, különben egy krajcárt sem. — A szederkény-pécsvárad közut irányának megváltoztatása tekintetében hosszú vita után egy bizottság kiküldését határozták el, mi által az ut kiépítését elődásták a jövő esztendőre. — Az utbiztosok fizetései egyenlősítettnek fognak, újévtől fogva a 4 ki sebb fizetésű utbiztos fejenként 60 frt javítást fog kapni az utalap terhére. — A megyeház átalakítási munkálatainál és az ujonnan beszerzett butorokért 3000 frt tulkiadás mutatkozott, melyet a gyámpénztári tartalékalapból térítenek meg. — Többszöri firma után munkaerőszaporítás címén a belügyminiszter 2600 frttal fölemeli a vármegye dotációját. Ebből az összegből a szolgabirokknál 2—2 irnok, a központban 1 nyilvántartó és 1 irnok fog alkalmaztatni. — A mohácsi kórház, tekintettel az alispán bokros érdemeire „László kórháznak” fog elneveztetni. Az igazgatónak 1000 frt, az orvosnak 500 frt, a gondnoknak 500 frt fizetést és utóbbinak 100 frt lakbért határoztak. Egyben elfogadták a kórház belső felszerelésének 45.000 frt értékben való tűzkár elleni biztosítását, évenként fizetendő 52 frt 08 kr. járulék ellenében. — Baross Kálmán árvaszéki ülnöknek gyógyköltségre 100 frtot javasolnak a betegápolási alap terhére. — A szalántiak kérelmét, mely szerint ezek a megválasztott birót elmozdítani kérik, azon az alapon, mert sem irni, sem olvasni nem tud és vagyona nincs — elutasítják. — Máthé Ödön nyug. árvaszéki ülnöknek és volt szolgabíróknak kétféle fizetése közt mutatkozó 102 frt különbözet kiutaltatik. — A többi ügyek számadásokra vonatkoztak, melyek helyeslőleg elfogadtattak. Délre éppen készen lettek és főispán az ülést berekesztette.

— (A piac rendezése.) Most, hogy a piac, illetve a városháza előtti tér közepét kiaszfalozzák, felmerül a kérdése a piac rendezésének s különösen az állandó sátorok ban áruházi piaci árusok helyei kijelölésének. Piacunk úgy, a hogy van, teljes egészében semmi esetre sem maradhat; mert a hely is szűk, meg aztán egyes részletekben az árusok elrendezése sem megfelelő. Mindezeket segíteni a rendőrkapitányság dolga; azt azonban már előre is figyelembe ajánljuk, hogy — a mint a közóhajnál is kitészik — a husárusok azon a helyen vannak a legalkalmasabban elhelyezve, a hol most, t. i. a városháza előtt s onnan máshová helyezni őket épen nem lenne célszerű. S főképp szétosztani őket a piac egyes részeire már anyagi tekintetben sem méltányos. Maradjanak ők csak ott, a hol vannak s ez az állapot a városházának sem fog ártani, mert hiszen a husnak kell legtisztább helyen és legtisztábban kiszolgáltatva lenni, s az nem válnék a városháza diszére, ha például a — zöldségkőfákat vagy egyéb árusokat helyeznék az előtte álló térre, mely különben is olyan kicsiny, hogy ott csak a hus-sátrak férhetnek el úgy, hogy a közforgalmat ne akadályozzák.

— (Sikertelen árverés.) Tegnap előlt délelőtt tartatott volna meg a városi

szegényház tulajdonát képező Pollák-féle, apáca-utcai 8. sz. ház árverése, melyben az idő szerint a 44. gyalogezred irodája van. Azonban az árverésből esuttal semmi sem lett, mert árverező egyáltalában nem jelentkezett. Talán a második árverésen.

— (Ebadó.) Pécs szab. kir. város Tanácsa hirdetményben hívja fel az ebtartó gazdákat, hogy mivel az ebadó fizetésére alapul vett egy év lejárt, a f. évi július 1-től számítandó újabb egy évre az ebeik minősége szerint reájuk kivetett ebtartási díjat a városi pénztárba augusztus hó végeig befizessék és az ebevédjegyeket és bárcát a rendőrkapitányi hivatalnál annál inkább beszeressék, mert a jelzett idő leteltével az oly ebeik, melyekért járó díjak be nem fizettetek és védjeggyel el nem láttattak, a szabályok értelmében el fognak pusztítottatni.

— (Megverték.) Ma reggel egy napszámosember véres fejvel állított be a rendőrséghöz s ott elmondta, hogy a Xavér-utcában hajnalban két ember megtámadta és botokkal agyba-főbe verte. Hogy mi volt az oka a támadásnak, arra felelni nem tud s a mint látszik, ő maga is ludas abban, hogy megverték s csak azért sietett a rendőrségre, hogy ellenfeleit megelőzze. Most az ismeretlen verekedőket keresi a rendőrség.

— (Református papválasztás.) A somogy megyei kőröshegyi református egyházközség a napokban tartotta meg papválasztó gyűlését. A választáson 13 szótöbbséggel Móra Imre győzki helyettes tanár nyerte el a papi széket Pátkay János somogy-ondródi segédlelkés ellenében. A kisebbség valószínűleg felebbeszéssel fog élni a választás ellen azgal az okkal, hogy a választás napját megelőzőleg több rendbeli szabálytalanságot és visszaélést követtek el a megválasztott érdekében, a mi természetesen csak a kisebbségben maradt párt által csak kifogás alá és attól várja esetleges beigazolását is.

— (Mégmart ember.) Ma reggel 5 óra tájban a Kossuth-utcán Kraft Ferenc, huszonhatéves napszámost egy kutya bal láb-szarán megharapta. A kutya valószínűleg kóborlásban lehet, mert asóta nem találták meg s épen nem látszott rajta, hogy valami jól táplált, házórdó állat volna. A mégmart ember — állítása szerint — gyanútlanul ment az utcán feléje egyenes irányban szaladó kutya felé s mikor az mellé ért, a lábához kapott, abba beleharapott s assal futási irányát alig változtatva, tovább iramodott és eltűnt. A mégmart ember lábsebet Ludvig Ferenc dr. városi tisztiorvos azonnal kiégette és bekötözte. A kóbor kutyát, a melyről nem lehet tudni, hogy nem volt-e veszélyes, keresték az egész városban, de még nem találtak rá.

— (Igazolvány és utlevél.) A belügyminiszter értesítette Pécs város rendőrkapitányságát, hogy a Romániába való utazásnál a szabályoknak nem megfelelő az az eljárás, hogy az oda utazók, nem várhatóan meg az utlevél kiállítását, egyszerű igazolvánnyal kelnek utra és sokszor akkor veszik már kézhez az utlevelet, mikor visszafelé jönnek. Ehhez képest felhívta a rendőrkapitányságát, hogy ezután ilyen igazolványt ne szolgáltatassanak ki, hanem csak a rendszeren kiállított utlevelet adják az esetleg Romániába utazók kezébe.

— (Nimródok figyelmébe.) A városi Tanács feltűnve mindazon fegyvertulajdonosokat, kiknél adóköteles s vadászati használatra adómentes lőfegyverek vannak, hogy ezek számát folyó hó 10-től folyó hó 25-ig a városi pénztáránál bejelentésként, hogy az augusztus 1-től jövő évi július 31-ig

tartó vadászati évre szóló fegyver és vadászati adó kivétele e bejelentés szerint törvényesek meg. A kik végre vadászati év közben akarnak fegyver vagy vadászati engedélyt váltani, azok mindig 8 nappal előbb jelentkezzenek.

— **(Hulla a csatornában.)** A Tettyéről lefutó vizek egyik csatornájában ma reggel egy hullát találtak. A hulla vala hogy a víz által odasodortatott egy kórakás mellé a part széléhez s ott fenn akadt. Így hát könnyű volt kifogni s meg is tette ezt egypár reggeli munkájára induló napszámos. Kifogták a hullát és érdeklődéssel állák körül. Mert a hulla egy a legsebben kihizott — liba holtteste volt s ha nem lett volna olyan sáros, bizonyára étvágyat gerjesztett volna szemlélőkben. Így azonban nem volt senkinek sem gusztusa hozzá s nem is merték bántani, mert nem tudták kié volt és mikép került a szépen kihizott liba a vízbe. Ugy látszik, valahonnan az éjjel valami jómadár ellopta s mikor menekült vele, a liba zajt csapott és a tolvaj, hogy el ne árulja, inkább beledobta a vízbe. De természetesen, előbb megfojtotta, hogy ha már el nem lophatta, hát ne kerüljön élve vissza a tulajdonosához.

— **(Urflak, kisasszonyok.)** Ama bizonyos gólyamadár ónagsága alighanem férfigyűlölő. Ezt kell legalább következtetnünk hétről hétre, ha az anyakönyvvezető hivatalba járunk s halljuk a legújabb örvedetes eseményeket. A mosolygó statisztika arról ad számot, hogy az ujszülött leányok száma mindig felülhaladja a fiukét. A leányok forrban vannak, pedig a tudósok szerint úgy is minden tíz leányra kerül egy férfi. Mi lesz velünk, ha a gólyamadár ónagsága így folytatja tovább is?

— **(A libapásstor-leány dala.)** Ily címen Budapesten nyomtatvány jelent meg nemrégiben, de valamelyes erkölcsi bibije lehet a dolognak, mert a sajtó ügyi vizsgáló bíró az összes példányok zár alá vételét rendelte el, a belügyminiszter pedig leirt a városhoz, hogy ezen műnek összes példányait foglalja le s küldje el a budapesti sajtóügyi vizsgáló bírónak.

— **(Körözik a zsinagóga-tolvajt.)** Lapunkban részletesen megirtuk, hogy mult hó 29-én virradóra miként fosztotta ki valami ismeretlen betörő a mohácsi izraelita templomot. A zsinagóga tolvaj ellen a mohácsi főszolgabíró most bocsájtotta ki a körözést és a jómadárt keresi a pécsi rendőrség is. A hivatalos körözés szerint is a tolvaj a zsinagóga ablakát befeszítvén, azon bement és a perselyből 5—6 frt készpénzt, az oltár szekrényből pedig 3 drb szentírásmutató kezét 36 frt értékben ellopott. A mely bűnéért bizonyára méltó büntetést fog kapni, ha — kézrekerül.

— **(Éjjeli kaland.)** Klada s k y Benjámín, utazó-ügynök, az éjjel a Makár utca külső végéről térvén haza egy kirándulásból, az utcán egyszerre elébe ugrott egy előtte teljesen ismeretlen ember és botját emelte rá. A megtámadott ügynök sem volt rest, hanem — lélekjelenlétét megtartva — egy ügyes fordulattal elkapta a támadó kezét és kicsavarta kezéből a botot. A jómadár ekkor megijedt és látva, hogy felsült a tervével, a mely kétségen kívül arra irányult, hogy egy kis pénzmagra tegyen szert a megtámadott zsebéből, — elmenekült. Az ügynök a támadótól elvett botot megtartotta magának az éjjeli kaland emlékeül; az esetet pedig nyomozás végett bejelenti a rendőrségnek. Hogy nem komolyabb következtetésű orvítamás volt az éjszakai kaland, csak holmi be-rugott ember merénylete, az megfiusultából is következtethető s az ismeretlen jómadár bizonyára semmi veszedelmet se okozhat a közbiztonságnak, ha esetleg meg se kerül

— **(Idegen hajóstársaság vesztesége Magyarországon.)** Ugy látszik, hogy kezd végére járni az az aranykora a külföldi hajózásnak, a mikor a magyar Duna és a magyar árúk forgalma voltak a külföldi hajózás forgalmának és jövedelmének főtenyezői. A magyar vasutak és a most fejlődő magyar hajózás lassan-lassan kihúzzák agyé-kényt ama vállalatok alól, melyek külföldi székhelyen és a külföldi tőke érdekében működnek minálunk, de a jövedelemszerzés rideg erőszakolásán kívül egyebet nem tesznek Magyarország érdekében. Hogy így van a dolog, példa erre a Délnémet dunagőzhajózási társaság, mely Münchenben székel, de főként a Dunán és a Dráván járatja hajóit s Budapesten, Eszéken és Barcsan tart német ügynökségeket, bár állomásai több helyen is vannak. Ez a vállalat most készítette el mérlegét, mely szerint a magyarországi üzletben — mint értesünk — tavaly 900.000 márka veszteséget szenvedett. Összes fuvardíjbevétele a társaságnak alig volt 400.000 márka, míg ellenben az előző évről 140.000 márka veszteség-átbózat terhelte a mérlegét. A vállalat németországi és ausztriai üzlete közel 900.000 márkát jövedelmezett, tehát ha Magyarországon nem folytatott volna üzletet, igen tekintélyes nyereséget mutathatott volna ki. A magyarországi mérleg megrontotta a főmérleget, úgy hogy ennek következtében ez is veszteséggel záródott.

— **(Egy nevezetes ezred.)** Nem csatát nyert, nem ütközetek sorsát döntötte el, de azért mégis nevezetes ezred. Nevezetessége az, hogy minduntalan öngyilkossá lesz egy egy katonája. A 30. számú, Lembergben állomásozó gyalogezredről van szó, a melynél mult hó 26 án lőtte magát agyon Perczenyi őrmester. Január óta ez éppen a hetedik öngyilkosság a 30 ik gyalogezrednél, szóval minden hónapra jut egy öngyilkosság. Eddig mindig az volt a hír, hogy a kegyetlen bánásmód elől menekülnek a halálba, valószínű tehát, hogy ezzel a szerencsétlen őrmesterrel sem bántak a legjobban. A hadügyminiszterium mindazonáltal nem törődik e mindinkább gyakoriabbakká váló öngyilkosságokkal.

— **(A munkás és cselédbiztosítás rendezése.)** Az országos magyar gazdasági egyesület legutóbb adta ki azon munkálatait, melyek a munkás és cselédbiztosításra vonatkoznak. E munkálatok úgy gazdasági, mint szociál politikai szempontból, egyaránt nagy jelentőségűek. A kiadványok között van az a törvényjavaslat, melyet Fábrián Béla Békésmegye főispánja készített a kérdésről, továbbá a gazdasági egyesület új szervezése. E nyomtatványból kitűnik, hogy e törvényjavaslat nemcsak a biztosításra terjed ki, hanem felöleli a betegség baleset, rokkantság, aggkór és halál esetén való gondoskodást és pedig minden 16 évnél idősebb egyénre nemi különbség nélkül, aki napi bérért, állandó fizetéseért vagy ellátásért természeti szolgálmányért, avagy osztalékért mint napszámos, cseléd, mezei munkás, avagy szakmányos az ország bármelyik részén alkalmazva van. A becses munkálatok megérdemlik a legnagyobb figyelmet.

— **(A ragadós száj- és körömfájás)** a legújabb hírek szerint Szentgál, Ibafa, Gerde, Korpád, Albertfalva és Villány községek szarvasmarhaállományában fellépett. Ennélfogva nevezett községek alispáni redelttel tilalom zár alá helyezettek.

— **(Zsindelyezik . . .)** nem a kasszárnya tetejét, hanem a sátoztáborban két barakkot, melyek tetőzetét az idők vasfoga lyukasra rágta, úgy, hogy végre a 19-edik honvédezered parancsnoksága elrendelte a két barakk tetejének kijavítását. Tehát most már zsindelyezik a barakkokat, s egyébként a

sátoztáborban — akár csak a Sipka-szorosban — minden csendes.

— **(Találkozás.)** Ma egy 16 esztendő s uhanc került be a városháza kóterébe. Igen unhatta magát, mert a szeme folyton künn járt az udvaron. Egyszerre csak félre húzódott a szája s pityergésbe kezdett. A városháza kapuja felé egy öreg ember dőcögött, utána nyomban egy rendőr, aki kísért.

A suhanc kiszól az ablakon:

— Hová megy kend, édes apám?

— A háová kísérek, édes fiam. Hát te hogyan kerültél ide?

— Lopni akartam, de rajta csíptek.

Az öreg bosszusan fordul el a fiától s magyarázólag azt mondja a kíséző rendőrnek:

— Látszik, hogy már egypár esztendeje nem én neveltem a kölyköt. Azért került ide, mert lopni akart!

A bizony nem nagy érdem. Azért került volna dutyiba, amiért lopott, mint teszem — én itt az apja la! E má' virtus!

S az öreg csödesen kocogott ki az utcára, onnan pedig át a királyi ügyészség fogházába.

Iskolai értesítők.

V.

A bonyhádi ág. ev. algimnáziumnak értesítője. Közzétette Gyalog István igazgató.

— A dolog természetében rejlik, hogy az év végén kiadatni szokott programok arra vannak hivatva, hogy az intézetek állapotáról minden tekintetben hí, világos képet nyújtsanak az érdeklődőknek. Ha más céljuk nem volna, akkor is minden momentumra ki kellene terjeszkedniök az igazgatóknak, minden adatot közre kellene adniök, úgy anyagi, mint szellemi tekintetben, amelyek az intézet helyes megítélésére szükségesek. De hát az „Értesítő“-k nem csak a kíváncsiakat akarják kielégíteni, azok kultur-történeti adatok, a melyekből a későbbi idők fogják megítélni az iskolaügy mai állapotát. Mily fonák tehát némely intézetnek p. o. a bonyhádinak is az az eljárása, midőn „Értesítő“-jében, a melyben pedig gondosan fel vannak sorolva még azok is, akik krumplit küldtek a honvictusnak, oly fősvényenszámol be azokról az adatokról, a melyek a szellemi életére vonatkoznak. A végzett tananyag, az írásbeli dolgozatok mennyisége, milyensége stb. oly burkoltan, homályosan vannak előadva, mintha csak az lenne a rendeltetésük, hogy az ember ne lásson belőlük semmit. S a tanulmányi állapotokról hiába keres az ember felvilágosítást; nem csak az egyes tanulók klasszifikációja hiányzik, de még statisztikai kimutatás sincs arról, hogy hát azok, kik egyenkint 51 frtért kapnak ebédet és vacsorát, kiket egyes jótézők pecsenyével és borral vendégeltek meg, mondom, hogy ezek a jól ellátott, egészséges képű fiúk milyen eredménnyel is forgatták a grammatikát vagy történelmet. Pedig tán az anyagiak mellett ez is számítana valamit.

Igy hát az intézet szellemi állapotáról érdemlegest alig mondhatunk. Azt konstatahatjuk, hogy nagy nemzeti missziót teljesít a bonyhádi gimnázium; hiszen a bizonyítványt nyert 198 tanuló között 50 német anyanyelvű volt. Az intézetben tanított 4 rendes és egy helyettes tanár, ami egy kis világot vethet arra a rendkívüli elfoglaltságra, megterhelte-

tésre, arra a nagy munkára, melyet ezeknek az uraknak heti 22—23 órában ki kellett fejteniük.

Ez az abszurd állapot tán a közel jövőben megeshet, hisz maga az igazgató mondja: „Tolnavármegye „100 ezer korona millenniumi alapítványa“ és az ujabban kiutalványozott államszegély képessé teszi az esperességet arra, hogy lassankint megköze lithesse a maga elé tűzött célt, t. i. hogy a bonyhádi algimnáziumot teljesen az állami iskolák szívonálára emelje.“ Adja Isten!

Az intézetbeli konviktus ügyeiért Marhauser Imre gondnok buzgólkodik.

Az „Értesítő“ elején Forberger László tanár mond el néhány gondolatot a szabaddézi rajz tanításáról a gimnáziumban. Amit a rajz fontosságáról — szellemi és anyagi tekintetben — mond: hogy az izlést fejleszti a tisztaság, csúni iránti érzéket felkelti stb., azt mind elhiszszük; de hogy ezért a gimnáziumban nagyobb teret kellene vagy lehetne engedni a rajzoktatásnak, pláne abból a szempontból, hogy sokan a gimnáziumi tanfolyamot nem végzik el teljesen, azt már kétkedve fogadja el mindenki, aki a gimn. tantervet közelebbről ismeri. Az ipariskolák való e célra. A gimn. nem képesít életpályára, csak előkészíti az elmét a magasabb tudományokra.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Tanügy.

(A bizonyítvány. Nem tudjuk, hogy a „haza reményei“, akik most a nyári vakációt élvezik, törődnek-e sokat a tanügyi kongresszussal. Azt hisszük, nem nagyon érdeklődnek azok iránt a tanácskozások iránt, amelyek végeredményben mégis őket érintik leginkább. Oh, nekik most sokkal fontosabb és bizonyára kellemesebb teendőik is vannak, mint az, hogy lessék, vigyázzák, mit tartanak kongresszusra egybegyűlt tanáraik a francia nyelv, a gyorsírás kötelező tanításáról s hogy miféle reformokat akarnának a tanítás terén életbeléptetni. Igazi diák nyári vakációban nem törődhetik ilyenekkel. Hanem történt ezen a kongresszuson valami, amit olyan ember, ki az érettségén pár esztendővel túl van már, nem is tud kellőképpen méltányolni, ha csak vissza nem gondol a hajdankori, végtelen, borzalmas „drukkal“ teljes fizikai és mennyiségnyi órákra és mindazokra az órákra, amelyeket olyan keserűvé tett a rettegés a szekundától. A szekunda! Mitől retteg a tizenhatéves diákszivügy, mint ettől? És egyáltalán van-e a világ-irodalomnak egyetlen könyve amelyre olyan félelemmel vegyes tisztelettel nézne a diák, mint a titokzatos, a félelmetes — tanári nóteszre. Csak aki mindezeket tudja és mindezeket okát is tudja, csak az képzelheti el, micsoda fontos dolog lehet a diákság szemében az az egy, amiről itt szólni akarunk. Az egyik tanár ugyanis a tanácskozó pedagógusok elé azt az indítványt terjesztette, hogy ezentul ne klasszifikálják a növendékek feleleteit. Nagy szó ez uraim, és kivált a diákság szemében fontosabb a legégetőbb pedagógiai kérdéseknél; mert ez a szekunda halálát, a

nótesz felelmetes hatalmának pusztulását jelentené. A diákok akik a világ e legdicőbb indítványáról tudomást szeresnek, bizonyára szentelnek az aranyssabadságból legalább egy két napot, hogy az indítványozóért s az indítványért imádkozzanak; nem bánják, ha a szekundával együtt eltűnik a nóteszekből a jeles, jó és elégséges is — hiszen kivált az elsőből olyan kevés termett eddig. De elfogadják-e az indítványt a szigorú professzorok, akiknek olyan rettenetes fegyvere a nótesz, a szekunda? Ne vitassuk a kérdést; ne feleljünk rá, ne rontsuk el a vakáció egyetlen napját sem! Hadd álmodozzék az ifjúság boldog, szekunda nélkül való új tanévről . . .

Törvénytörések.

§ Csek János ügye. Szándékosan hagyjuk el ma már azt a címet, a melyet eddig használtunk a vargai gyilkosság egyik elíteltjének, C s e k Jánosnak f. évi május hó 21-ike óta lapunkban többször említett ügyének ismertetésénél. Ha valamikor nevezetességre vergődött az ártatlanul elítelt K ö t e l e s Mihály ügye, nem kevésbé nevezetes máttól fogva Csek János ügye is, mely bizonyos tekintetben még Kőteles Mihály szomorú és országos hírhedségre vergődött sorsát is felülmulja s többé nem „a második Kőteles Mihály.“ Csek János, hanem egy oly ember, a kinek speciáliter különbözik minden mások, még Kőteles Mihály sorsától is a sorsa, s éppen ezért ez az ügy többé nem másokéhoz

— Hadd el, hadd el, Mikes. Bocsáss meg gyengeségünknek; óh hisz te őrangyalunk vagy, te meg mentesz bennünket a kárhozattól. Fogadjuk, hogy még gondolatban sem sértjük meg több esküvésünket soha, soha!

— Így szeretlek benneteket látni, együtt, egyesült erővel. Lássátok, most is jó hirt hozok: a felavatás után rögtön indulni fogunk hazánk felé.

— Hazánk felé? hazánk felé? S a férfiak szemét az öröm könnyűi lepik el, arcukon a boldog jövődöbe vetett remény rózsás színben tűnik fel. Társuk mosolyogva szemléli gyermeki örömlük, s egy ellopott percben szeméit az ég felé emeli, s ajkát egy kérő, esedező sóhajtás hagyja el

Megtörtént a fontos ünnepély, Maga Mahmud császár tette Rákóczi József vállaira a fejedelmi bibort, s szólítá őt először „Erdély fejedelme“ névvel. És mondott hozzá atyai szavakat, kegyes intéseket, melyekben biztatás, ígéret, s minden, de minden volt; csak egy nem: igazság. Mert azoknak a fényes szavaknak tulajdonképen ez volt az értelmük.

— Ismered fiam, helyzetünket; tudod, hogy az éjszaki medve is fenyeget bennünket. Neki majd csak ellene állunk mi; a sas éles karmai közé pedig téged küldünk, téged és nemzetedet.

És hogy ki ne meneküljön karjai közül a mit sem sejtő áldozat, megküldé neki fényes kísérettel a fejedelmi athnamét s a megbízást, hogy induljon meg udvarával, s siessen minél előbb Viddin alá, hol seregével együtt a fővezérhez csatlakozhatik. Azt azonban

tépte fel és mohón olvasni kezdé; minden szónál fájdalmasabb lett tekintete, ajka önkénytelenül megmozdult, kezei öklöbe szorultak és a fájdalmat a harag és boszu váltotta fel.

— Haha, nevetem kísértéseidet, sátán; ne félj, nem keritesz hatalmadba soha, nem ejtesz meg bájaiddal, nem fenyegetéseiddel. Ismét ellátogattál hát? nem halt még ki kebled bűnös szenvedélye? Hah, bűnös, bűnös vagy nagyon, ha ily fájdalom között sem hagysz békén, nyugodtan; éppen ezért vetlek én meg.

A levélben pedig e néhány sor volt:

— Egyedül, elhagyatva állsz. Jöjj, a kebel, melynek szerelmét nem fogadtad el, még nyitva áll, karjaim ölelésre tárva. Emlékszel-e szavaimra? Átkom eddig teljesült; ne vond reád ostorát továbbra is . . . Az, ki téged szeret és szeretve gyűlöl . . .

XI.

A FIU.

„Szomorúan kell néznünk az atya és fia között való nagy különbséget.“

Mikes.

— Kardomra, rejtelmes egy ember ez a mi fiatal fejedelmünk! E szavakkal lép be Zay uram a rodostói fehér ház egyik termébe, hol illatos füstbe burkolva ülnek Ilosvay, Pápay és Csáky, a bujdosók közül az

hasznoló, hanem egyetlen, unikum a maga nemében: egyszóval „Csek János ügye.”

Tegnap lapunkból olvasta a közönség, hogy Csek János ügyében az ítéletkiírást ma délelőtt feltizenkét órára tüste ki a pécsi kir. törvényszék. Sok érdeklődő is jött össze pont feltizenkét órára a végtárgyalási terem előtt; de bizony a csukott ajtónál kellett várakozni a publikumnak csaknem délig, mikor a terem ajtaját kinyitották, jelezve, hogy az ítélő bíróság bevonult a terembe. Az ebéd közlegése azonban senkit sem riasztott vissza, oly nagy volt az érdeklődés a legnagyobb ritkaság közé tartozó ügyben kihirdetendő ítélet iránt.

Három perccel tizenkét óra előtt megjelent az ítélőbíróság, a kir. alügyész és védők is elfoglalták helyeiket a s fegyveres fegyházőrök bekisérték Horváth Józsefet és Csek Jánost a terembe.

Horváth József szinte vidáman jött be s illedelmesen köszönt a bírácoknak; Csek János köszönyös arccal hajlott meg előttük.

Állva hallgattuk végig mindnyájan az „ő felsége, a király nevében” bekezdő szavakat s aztán még a légy döngését is meg lehetett hallani a feszült csendben, mikor Varga Nagy István elnöklő bíró olvasni kezdte az ítéletet.

A királyi törvényszék Csek Jánost Kormos Imrén elkövetett szándékos emberölés büntetésében elkövetésében büntelenek mondja ki s az emberölés vádja és

következményei terhe alól felmenti . . . hangzott az ítélet s épen ekkor megkondult kint a déli harangzó.

És nem hiába beleharangoztak Csek János ítéletébe, nem is hozta az meg neki a várvavárt szabadságot. Mert a királyi törvényszék az alapperben 1893. március 7-én kelt kuriai — legfelsőbb ítéletet, mely Csek Jánost kétrendbeli lopás büntette, egyrendbeli lopás vétsége s szándékos emberölés büntette miatt — tizenkétévi fegyházra ítélte 1893. évi március 7-től kezdődőleg s abból egy évet a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vett — hatályon kívül helyezvén: kétrendbeli lopás büntette s egy rendbeli orgazdaság vétségeért 1893. március 7-től kezdődőleg ötévi fegyházra ítéli s abból egy évet a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vesz.

Horváth Józsefre az ítélet az alapperben ráért tizenötévi fegyházra változtatlanul hagyván, elnök először is Csek Jánost kérdeste meg, hogy megnyugszik-e, vagy felebbez?

— Tekintetes királyi törvényszék, én nem tudom, mit csináljak? Mi lesz most velem?

Felolt habosva Csek János és mikor védőügyvéde, Pintér József dr. kijelentette, hogy védecének az emberölés büntette alóli felmentését köszönettel tudomásul veszi, de elítélését megfelebbezi, — csak akkor szólt ő is, hogy felebbez.

Szilasi Zsigmond dr., ügy védecé Horváth József is felebbezvény enyhítésért,

Nagy Géza dr. kir. alügyész kért magyarázatot az elnöktől Csek János elítélését illetőleg. És ekkor kitűnt, hogy Csek János — aki 1891. ősze óta szenved csaknem egyedül azért a büntetést, melyben ártatlan — nem bocsájtatik szabadon, mert a kir. törvényszék most a kétrendbeli lopás büntetést s egyrendbeli orgazdaság vétségeért elítélte 1893. évi márc. 7-től kezdődőleg 5 évi fegyházra, melyből egy évet a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vevén, büntetését a jövő 1897. év márc. 7-én tölti ki.

Nagy Géza dr. kir. alügyész ekkor a vádlott javára, elítélését miatt felebbezést jelentvén be az ítélet ellen, indítványozta annak azonnali szabadlábra helyezését, nemcsak a humanitás és a megbízhatóság szempontjából, de azért is, mert vádlott apjának állandó lakhelye van, hol vádlott is tartózkodni szokott. Az indítványhoz Pintér József dr. védő is előterjesztvén saját kérelmét, a törvényszék visszavonult határozni az indítvány felett.

A visszavonulás azonban — úgy látszik — csak formáság volt, mert pár perc múlva ismét megjelent a bíróság és kihirdette a törvényszék végzését, mely szerint a védőügyvédi kérelemnek és ügyészi indítványnak helyet nem ad s Csek Jánost nem helyezi szabadlábra, azért, „mert ötévi fegyházra van elítélve 1893. márc. 7-től kezdődőleg” és mert emberölésről lévén szó, az ügy felülbírálat végett a felsőbb fórumokra ke-

utolsók, mert már Zsibrik udvarmester is eltávozott oda, hol nincsen bánat, szenvedés és baj. Társuk szavára csak egy fájdalmas sóhajlás hagyja el ajkukat, mely mindent megmagyaráz. Egy éve már, hogy elhunyt urok fia körükbe érkezett; egy év alatt szenvedtek annyit, mennyivel nem ér fel éltük szakának fele. Mert van-e nagyobb fájdalom, mint csalatkozni a szivben, melytől mindent remélünk? . . . Ők csalatkoztak. Mi fájhat a hű kebelnek jobban, mintha közledését visszautasítják s rideg elzárkozottsággal vetnek elébe gátat? . . . Ő nekik ezt el kellett viselniük. És végre nem dőlnek e romba reményeink, ha látjuk, hogy a fiu mennyire különbözik atyjától, kinek meghagyása pedig ő reá vár? . . . Ő nekik ezt is tapasztalniuk kellett. Mert a bécsi udvar valóban méltó boszút állt az apa vétkeiért; elvette fiaitól a jövőt, azt a jövőt, mely fényvel, dicsőséggel kecségtette őket. Az egyiket leragadta a világ szinpadjáról s a kárhozat karjaiba dobta a szeretetlenség szülő, haza és emberiség iránt, melyet hóhérai keblébe ültettek; a másiktól el rabolta embertársai bizalmát, saját keble megelégtelenségét s szive állhatatosságát.

Zay uram haragosan ütött kardjára, mintegy fel akarva verni társait elmerültségükből s látva, hogy azok nem igen mutatnak kedvet felkiltásának oka után tudakozódni, folytatta szavait:

— Ime, holnap kell mennünk a felavatásra; de hogy mi célból történik mindez, azt nem tudjuk s nem is fogjuk megtudni, csak ha majd tenni kell; mert mi valóban csak szolgálai vagyunk a fejedelemnek.

Sokkal elégedetlenebb volt Zay uram hangja mint-

hogy tovább is eltűnjék közbeszólás nélkül hallgatói. Az öreg Pápay egy hatalmas füstfelleget bocsátott pipájából, s rávetve komor tekintetét a szólóra, így tördította az elégtelent kifakadást.

— Igarad van, Zay, igazad. Mi nem érdemeltük meg azt a mellőztetést, melyet a fejedelemtől el kell tőrünk; Isten látja lelkemet, ha nem tartanám tiszteletben boldogult urunk utolsó szavait, bizony felemelném szavam tettei ellen. Szegény Mikes is hogy ki van téve szeszélyeinek; mindig sarkában, oldalánál van, segiti, gyámolítja, s még sem tudta megtörni szive jegét.

A Sziv! sziv! Ne emlegessétek ti ezt most. Nincs már az emberiségnek szive; nem sziv az, mi keblökben dobog, csak egy kis husdarab, telve kapzsi irigységgel, haszonleséssel, hűtelenséggel. Ő tanít meg bennünket erre, ő fejedelmünk gyermeke, és azok, kik ilyené nevelték.

Halkan felnyilik a terem ajtaja, s belép rajta egy alak könyekkel szemében. Termetére odaadólág simul a szűk magyar öltözet, vállait nyuszt prémes kacagány borítja, fűrtjein kócsagtollas kalpag nyugszik; oldalán fényes markolatu kard csörren meg lépteinél. A férfiak meglepetve tekintenek reá.

— Hallottam szavaitokat, társaim, s ezért gyűlt köny szemembe. Óh, mert siratni lehet bennünket, siratni az olyan hazát, melynek védelmi erői ily emberi gyengesség miatt vesznek el, siratni a lényt, ki meg hagyást biz az ily szivekre, siratni . . .

Nem engedik bevégezni szavait a meglepettek. Fel ugrálnak ültökből, odarohannak hozzá, megragadják jobbát, s felnéznek reá esedezőleg.

rülne, ha nem is lett volna az ítélet — igaz, hogy a vádlott javára — meglebbezve.

Nagy Géza dr. kir. alügyész a szabadon bocsajtást megtagadó végzés ellen szintén felebbezést jelentvén be, Horváth Józsefet és Csek Jánost fél egykor visszakisérték a kir. ügyesség fogházába.

Onnan Horváthot visszavieszik Illavára — a hol nyugodt lelkiismerettel szenvedheti most már a büntetését, melyből még jó tizenegy éve van hátra, mert felfedezte ártatlanul elítélt társa büntelenségét — Csek Jánost pedig Sopronba, hogy kitöltse a törvényszék által ma rá mért ötévi büntetésből még hátralevő kilenc hónapját. Ha ugyan a vádhatóság képviselőjének a törvényszék végzése ellen beadott felebbezésére a kir. tábla el nem rendeli azonnali szabadlábra helyezését, valamint ha a felebbezések folytán, melyek közt az a ritka eset állt be, hogy a közvádó a vádlott elítélése ellen felebbezett, a felsőbb bíróságok Csek János elítéltetését fel nem oldják.

És épen ezen körülményeknél fogva számíthat a z egész jogászvilág érdeklődésére Csek János ügye.

Közgazdaság.

□ Az aratás kilátásai. Aratunk. És mindenütt arról folyik gaszakörökben a szó, hogy milyen lesz az aratás. Az aratási kilátásokat természetesen a termést eddig ért

károkhos mérik. Az időjárás által okozott károkat kivéve, a mi vidékünkön, Baranya és Tolnamegyében csak az üszög tett jelentékenyebb kárt a vetésekben. A búza-termeskilátások, kivált a kevésbé károsodott megyékben, mint Tolnában és Somogyban, igen jók. Itt 8—12 mmásza átlagos termésre számít a gazdaközönség, míg az átlagos hozam 7—8 mmászára tehető. A rozs és kétszeres is igen jól áll ugy Baranyában, mint különösen Somogy és Tolnamegyékben s ígér 8 mmásza körüli termést holdankint. Az árpa megyénkben és a szomszéd vidékeken szintén jól áll és átlag 7 m. másza termést ígér s kiváló minőségű export árpára lehet kilátásunk. A zab várható termésboshama 6—7 mmásza közt ingadozik s Baranya, Tolna és Somogymegyében a hét mmásza felüli termésre van kilátás. A repce termés az idén igen csekély; egyes vidékeken azonban termett 6—8 mmásza átlagban jó minőségű repce is. A köles és tártka, a hol az esőt idejében kapták, jól gyarapodnak, a termés kilátások átlagban közepesek. Néhol a későbbben vetett köles ki tűnő termést ígér. A kerti vetemények a sek esőtől általában véve igen jól gyarapodnak, rengeteg sok zöldség termeltetett az idén. Ugorka, tök, bab, borsó, paradicsom igen sok van. A kukorica termés-kilátások a folyton tartó esőzések folytán javultak; átlagban kielégítő és jók, ámbar a kukorica megmivelését kezeletette az esős időjárás. Kender, len és komló igen jól gyarapodnak. A dohány is, ahol az eső elkésve nem jött reá, s ahol férgek nem pusztítják, általában tűrhetően és részben jól áll. A takarmány és cukorrépa, a burgonya termelés, a mesterséges kaszálók, szőlők és gyümölcsösök jól állanak s általában kielégítő termést ígérnek.

TÁVIRATOK.

— **A kath. tanítók kongresszusa.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ma volt a kath. tanítók kongresszusának záró ülése, melyen Hornig b. főolvasza Rampolla biboros táviratát, melyben jelenti, hogy ő szentsége, a pápa imádkozik a magyar tanítók munkájáért és egyben áldását küldi az egybegyűltekre. A primás szintén táviratban közölte áldását. Miután a programot teljesen kimerítették, Hornig b. a kongresszust berekesztette, a mely a szózat eléneklésével véget ért.

— **Ág. ev. tanítók kongresszusa.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Az ág. ev. tanítók kongresszusa, diszelnöknek Fabiny Teofilt, elnöknek Péterffy választotta. Megnyitás után nyomban üdvözlő táviratot küldtek a királynak. Wlassich minisztert nem vehetett részt, mert ma reggel Zsoluára utazott.

— **Katonák a kiállításon.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ma délelőtt a kiállítást két zászlóalj tüzérség és gyalogság tekintette meg tisztjeik vezénylete alatt. Tizenegykor összetrombitáltatván, a kaszárnyákba visszavezényeltettek.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
 SAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIZS JÓZSEF
 kiadó.

Csukás Zoltán épület-, horgany- és diszmű-bádogos

Pécsett, király-utca 28. szám, a „pánczéloshoz“

ajánlja saját készítményű

erős fürdőkádjait

legjobb szerkezetű

jégszekrényeit,

szagtalan

angol closteteket, föllállításait,

nagy választéku

konyhaberendezéseit,

tető és torony fedések,

tető csatornák

és czink ornamentikai munkák,

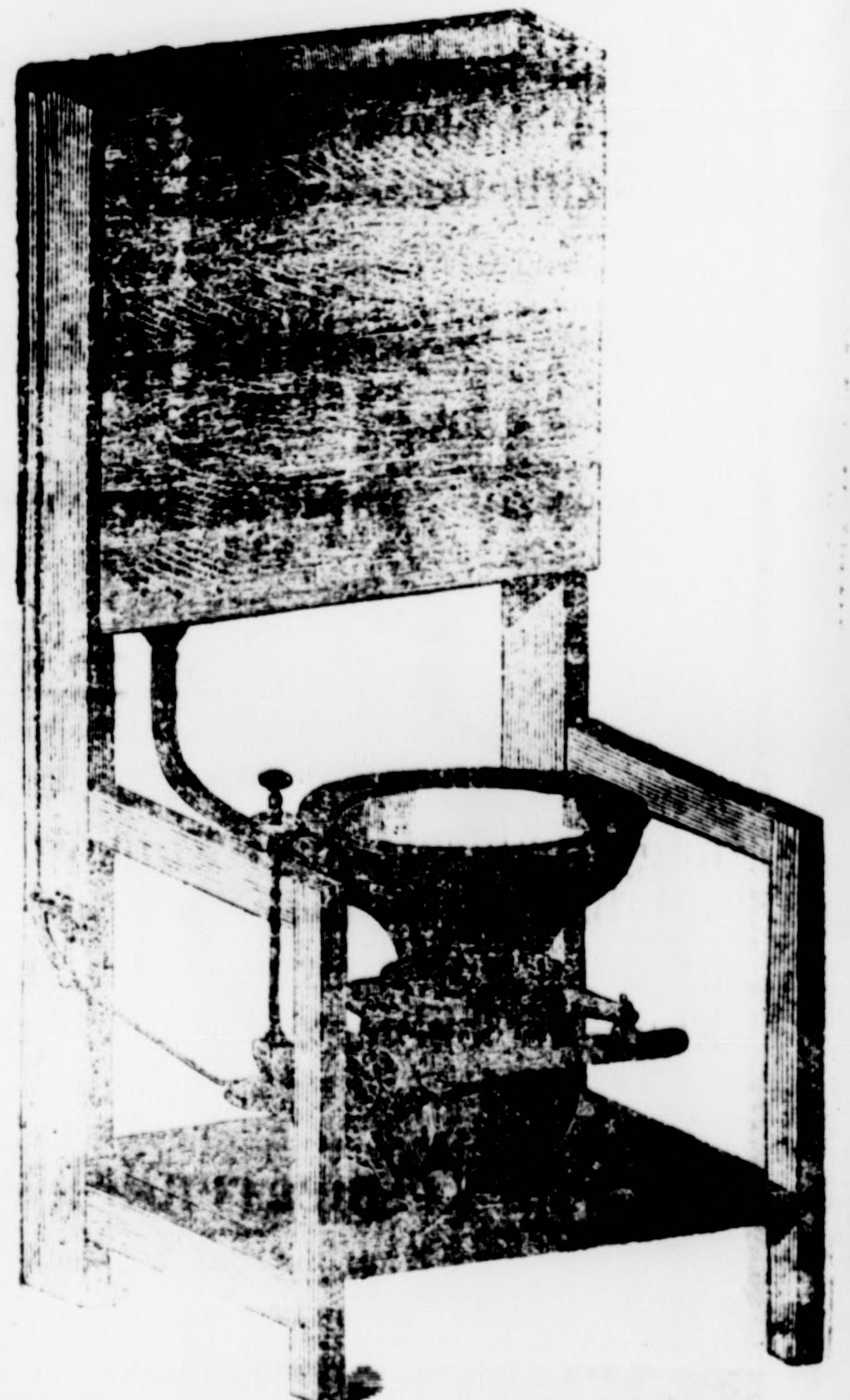
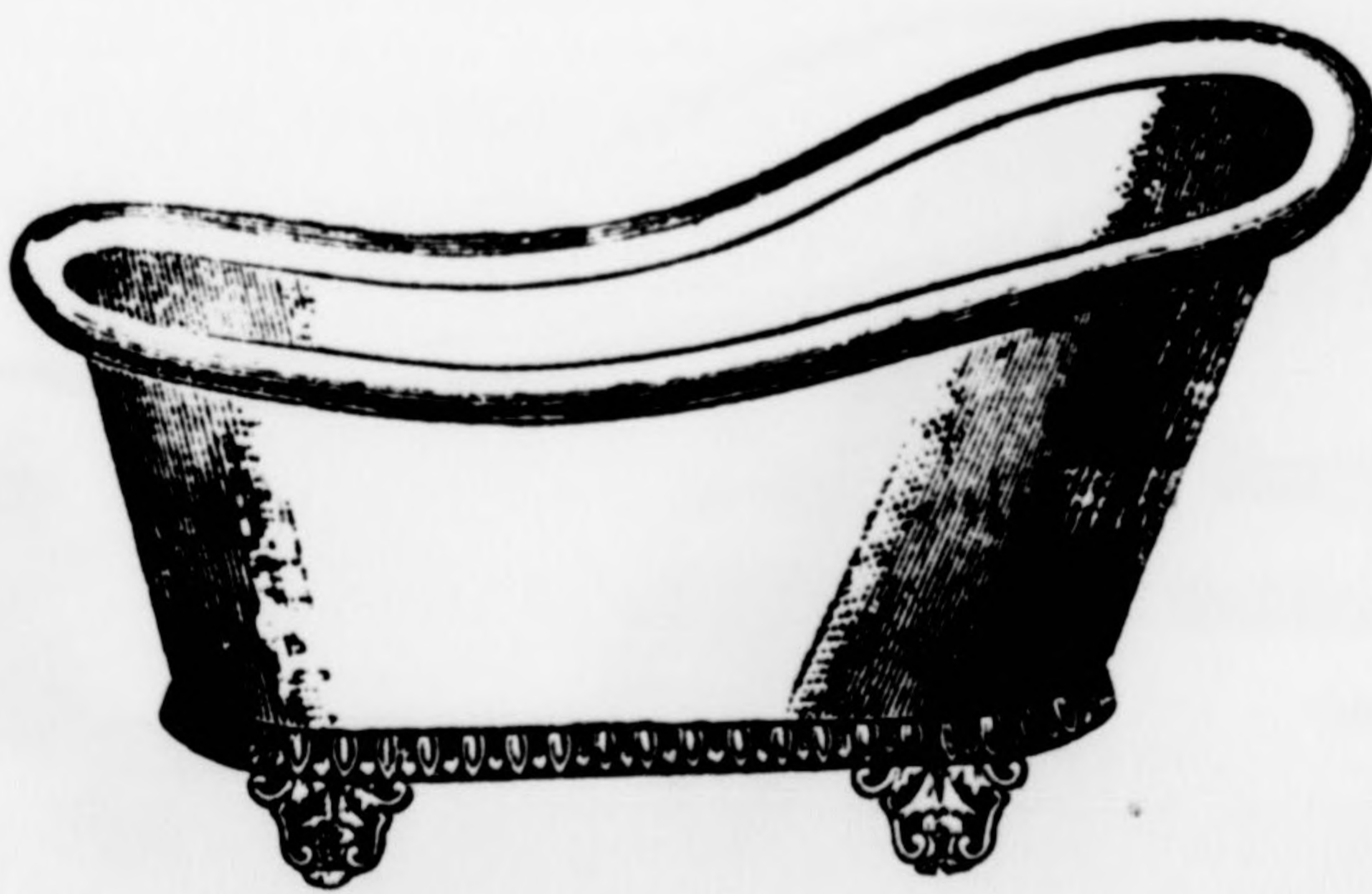
csatorna javítások

és

festések

a legolcsóbb árak mellett elvállaltatnak.

Fürdőkádokról, háztartási és teljes konyha-berendezési czikkekről kívánatra képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

hasonló, hanem egyetlen, unikum a magánemében: egyszerűen „Csek János ügye.”

Tegnap lapunkból olvasta a közönség, hogy Csek János ügyében az ítéletkiherdést ma délelőtt féltizenkét órára tűzte ki a pécsi kir. törvényszék. Sok érdeklődő is jött össze pont féltizenkét órára a végtárgyalási terem előtt; de bizony a csukott ajtónál kellett várakozni a publikumnak csaknem délig, mikor a terem ajtaját kinyitották, jelezve, hogy az ítélő bíróság bevonult a terembe. Az ebéd közlegése azonban senkit sem riasztott vissza, oly nagy volt az érdeklődés a legnagyobb ritkaság közé tartozó ügyben kihirdetendő ítélet iránt.

Három perccel tizenkét óra előtt megjelent az ítélőbíróság, a kir. alügyész és védők is elfoglalták helyeiket a s fegyveres fogházőrök bekisérték Horváth Józsefet és Csek Jánost a terembe.

Horváth József szinte vidáman jött be s illedelmesen köszönt a bírónak; Csek János köszönés arccal hajlott meg előttük.

Állva hallgattuk végig mindnyájan az „ő felsége, a király nevében” bekezdő szavakat s aztán még a légy döngését is meg lehetett hallani a feszült csendben, mikor Varga Nagy István elnöklő bíró olvasni kezdte az ítéletet.

A királyi törvényszék Csek Jánost Kormos Imrén elkövetett szándékos emberölés büntetésében elkövetésében büntelenek mondja ki s az emberölés vádja és

következményei terhe alól felmenti . . . hangzott az ítélet s épen ekkor megkondukt kint a déli harangszó.

És nem hiába beleharangoztak Csek János ítéletébe, nem is hozta az meg neki a várvavárt szabadságot. Mert a királyi törvényszék az alapperben 1893. március 7-én kelt kuriai — legfelsőbb ítéletet, mely Csek Jánost kétféle lopás büntette, egyrendbeli lopás vétsége s szándékos emberölés büntette miatt — tizenkétévi fegyházra ítélte 1893. évi március 7-től kezdődőleg s abból egy évet a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vett — hatályon kívül helyezvén: kétféle lopás büntette s egy rendbeli orgazdaság vétségeért 1893. március 7-től kezdődőleg ötévi fegyházra ítéli s abból egy évet a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vesz.

Horváth József az ítélet az alapperben ráért tizenötévi fegyházra változatlanul hagyván, elnök először is Csek Jánost kérdeste meg, hogy megnyugszik-e, vagy felebbez?

— Tekintetes királyi törvényszék, én nem tudom, mit csináljak? Mi lesz most velem?

Felelt habosva Csek János és mikor védőügyvéd, Pintér József dr. kijelentette, hogy védecének az emberölés büntette alóli felmentését köszönettel tudomásul veszi, de elítéltetését megfelelőbbé teszi, — csak akkor szolt ő is, hogy felebbez.

Szilasi Zsigmond dr., ügy védecé Horváth József is felebbezvény enyhítésért,

Nagy Géza dr. kir. alügyész kért magyarázatot az elnöktől Csek János elítéltetéséről illetőleg. És ekkor kitünt, hogy Csek János — aki 1891. ősze óta szenved csaknem egyedül azért a büntetést, melyben ártatlan — nem bocsájtatik szabadon, mert a kir. törvényszék most a kétféle lopás büntetést s egyrendbeli orgazdaság vétségeért elítélte 1893. évi márc. 7-től kezdődőleg 5 évi fegyházra, melyből egy évet a vizsgálati fogság által kitöltöttnek vevén, büntetését a jövő 1897. év márc. 7-én tölti ki.

Nagy Géza dr. kir. alügyész ekkor a vádlott javára, elítéltetésé miatt felebbezést jelentvén be az ítélet ellen, indítványozta annak azonnali szabadlára helyezését, nemcsak a humanitás és a megbízhatóság szempontjából, de azért is, mert vádlott apjának állandó lakhelye van, hol vádlott is tartózkodni szokott. Az indítványhoz Pintér József dr. védő is előterjesztvén saját kérelmét, a törvényszék visszavonult határozni az indítvány felett.

A visszavonulás azonban — úgy látszik — csak formáság volt, mert pár perc mulva ismét megjelent a bíróság és kihirdette a törvényszék végzését, mely szerint a védőügyvédi kérelemnek és ügyési indítványnak helyet nem ad s Csek Jánost nem helyezi szabadlára, azért, „mert ötévi fegyházra van elítélve 1893. márc. 7-től kezdődőleg” és mert emberölésről lévén szó, az ügy felülbírálás végett a felsőbb fórumokra ke-

utolsók, mert már Zsibrik udvarmester is eltávozott oda, hol nincsen bánat, szenvedés és baj. Társuk szavára csak egy fájdalmas sóhajtás hagyja el ajkukat, mely mindent megmagyaráz. Egy éve már, hogy elhunyt urok fia körtükbe érkezett; egy év alatt szenvedtek annyit, mennyivel nem ér fel éltük szakának fele. Mert van-e nagyobb fájdalom, mint csalatkozni a szivben, melytől mindent remélünk? . . . Ők csalatkoztak. Mi fájhat a hű kebelnek jobban, mintha közledését visszautasítják s rideg elzárkozottsággal vetnek elébe gátat? . . . Ő nekik ezt el kellett viselniük. És végre nem dőlnek e romba reményeink, ha látjuk, hogy a fiu mennyire különbözik atyjától, kinek meghagyása pedig ő reá vár? . . . Ő nekik ezt is tapasztalniok kellett. Mert a bécsi udvar valóban méltó boszut állt az apa vétkeiért; elvette fiaitól a jövőt, azt a jövőt, mely fényvel, dicsőséggel kecsegtette őket. Az egyiket leragadta a világ szinpadjáról s a kárhozat karjaiba dobta a szeretetlenség szülő, haza és emberiség iránt, melyet hóhérai keblébe ültettek; a másiktól el rabolta embertársai bizalmát, saját keble megelégtetését s szive állhatatosságát.

Zay uram haragosan ütött kardjára, mintegy fel akarva verni társait elmerültségükből s látva, hogy azok nem igen mutatnak kedvet felkiltásának oka után tudakozódni, folytatta szavait:

— Ime, holnap kell mennünk a felavatásra; de hogy mi célból történik mindez, azt nem tudjuk s nem is fogjuk megtudni, csak ha majd tenni kell; mert mi valóban csak szolgálai vagyunk a fejedelemnek.

Sokkal elégedetlenebb volt Zay uram hangja mint-

hogy tovább is eltűnjék közbeszólás nélkül hallgatói. Az öreg Pápay egy hatalmas füstfelleget bocsátott pipájából, s rávetve komor tekintetét a szólóra, így tördította az elégtelken kifakadást.

— Igarad van, Zay, igazad. Mi nem érdemeltük meg azt a mellőstetést, melyet a fejedelemtől el kell tőrünk; Isten látja lelkemet, ha nem tartanám tiszteletben boldogult urunk utolsó szavait, bizony felemelném szavam tettei ellen. Szegény Mikés is hogy ki van téve szeszélyeinek; mindig sarkában, oldalánál van, segíti, gyámolítja, s még sem tudta megtörni szive jegét.

A Sziv! sziv! Ne emlegessétek ti ezt most. Nincs már az emberiségnek szive; nem sziv az, mi keblökben dobog, csak egy kis husdarab, telve kapzsi irigységgel, haszonleséssel, hűtelenséggel. Ő tanít meg bennünket erre, ő fejedelmünk gyermeke, és azok, kik ilyen néveltek.

Halkan felnyilik a terem ajtaja, s belép rajta egy alak könyekkel szemében. Termetére odaadólág simul a szük magyar öltözet, vállait nyuszt prémes kacagány borítja, fűrtjein kócsagtollas kalpag nyugszik; oldalán fényes markolatu kard csörren meg lépteinél. A férfiak meglepetve tekintenek reá.

— Hallottam szavaitokat, társaim, s ezért gyűlt köny szemembe. Óh, mert siratni lehet bennünket, siratni az olyan hazát, melynek védelmi erői ily emberi gyengesség miatt vesznek el, siratni a lényt, ki meghagyást biz az ily szivekre, siratni . . .

Nem engedik bevégezni szavait a meglepettek. Fel ugrálnak ültökből, odarohannak hozzá, megragadják jobbát, s felnéznek reá esedezőleg.

rülne, ha nem is lett volna az ítélet — igaz, hogy a vádlott javára — meglebbezve.

Nagy Géza dr. kir. alügyész a szabadon bocsajtást megtagadó végzés ellen szintén felebbezést jelentvén be, Horváth Józsefet és Csék Jánost fél egykor visszakisérték a kir. ügyészség fogházába.

Onnan Horváthot visszaviszik Illavára — a hol nyugodt lelkiismerettel szenvedheti most már a büntetését, melyből még jó tizenegy éve van hátra, mert felfedezte ártatlanul elítélt társa büntelenségét — Csék Jánost pedig Sopronba, hogy kitöltse a törvényszék által ma rá mért öt évi büntetésből még hátralevő kilenc hónapját. Ha ugyan a vádhatóság képviselőjének a törvényszék végzése ellen beadott felebbezésére a kir. tábla el nem rendeli azonnali szabadlábra helyezését, valamint ha a felebbezések folytán, melyek közt az a ritka eset állt be, hogy a közvádó a vádlott elítélése ellen felebbezett, a felsőbb bíróságok Csék János elítéltetését fel nem oldják.

És épen ezen körülményeknél fogva számíthat az egész jogászcivilizáció érdeklődésére Csék János ügye.

Közgazdaság.

□ Az aratás kilátásai. Aratunk. És mindenütt arról folyik gaszdaörökben a szó, hogy milyen lesz az aratás. Az aratási kilátásokat természetesen a termést eddig ért

károkból mérik. Az időjárás által okozott károkat kivéve, a mi vidékünkön, Baranya és Tolnamegyében csak az üszög tett jelentékenyebb kárt a vetésekben. A búza-termeskilátások, kivált a kevésbé károsodott megyékben, mint Tolnában és Somogyban, igen jók. Itt 8—12 mmásza átlagos termésre számít a gaszdaözönöség, míg az átlagos hozam 7—8 mmászára tehető. A rozs és kétszeres is igen jól áll ugy Baranyában, mint különösen Somogy és Tolnamegyékben s ígér 8 mmásza körüli termést holdankint. Az árpa megyékben és a szomszéd vidékeken szintén jól áll és átlag 7 m. másza termést ígér s kiváló minőségű export árpára lehet kilátásunk. A sabb várható terméshozama 6—7 mmásza közt ingadozik s Baranya, Tolna és Somogy megyében a hét mmásza felüli termésre van kilátás. A repce termés az idén igen csekély; egyes vidékeken azonban termett 6—8 mmásza átlagban jó minőségű repce is. A köles és tártka, a hol az esőt idejében kapták, jól gyarapodnak, a termés kilátások átlagban közepesek. Néhol a későbbben vetett köles ki tűnő termést ígér. A kerti vetemények a sek esőtől általában véve igen jól gyarapodnak, rengeteg sok zöldség termeltetett az idén. Ugorka, tök, bab, borsó, paradicsom igen sok van. A kukorica termés-kilátások a folyton tartó esőzések folytán javultak; átlagban kielégítő és jók, ámbar a kukorica megmivelését késeleltette az esős időjárás. Kender, len és komló igen jól gyarapodnak. A dohány is, ahol az eső elkésve nem jött reá, s ahol férgek nem pusztítják, általában tűrhetően és részben jól áll. A takarmány és cukorrépa, a burgonya termelés, a mesterséges kaszálók, szőlők és gyümölcsösök jól állanak s általában kielégítő termést ígérnek.

TÁVIRATOK.

— **A kath. tanítók kongresszusa.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ma volt a kath. tanítók kongresszusának záró ülése, melyen Hornig b. főolvasza Rampolla bíboros táviratát, melyben jelenti, hogy ő szentsége, a pápa imádkozik a magyar tanítók munkájáért és egyben áldását küldi az egybegyűltekre. A primás szintén táviratban közölte áldását. Miután a programot teljesen kimerítették, Hornig b. a kongresszust berekesztette, a mely a szózat elénekülésével véget ért.

— **Ág. ev. tanítók kongresszusa.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Az ág. ev. tanítók kongresszusa, diszelnöknek Fabiny Teófil, elnöknek Péterffy választotta. Megnyitás után nyomban üdvözlő táviratot küldtek a királynak. Wlassich minisztert nem vehetett részt, mert ma reggel Zsoluára utazott.

— **Katonák a kiállításon.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ma délelőtt a kiállítást két zászlóalj tüzérség és gyalogság tekintette meg tisztjeik vezénylete alatt. Tizenegykor összetrombitáltatván, a kaszárnyákba visszavezényeltettek.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó.

Csukás Zoltán épület-, horgany- és diszmű-bádogos

Pécsett, király-utca 28. szám, a „pánczéloshoz“

ajánlja saját készítmény

erős fürdőkádjait

legjobb szerkezetű

jégszekrényeit,

szagtalan

angol closetek föllállítását,

nagy választéku

konyhaberendezéseit,

tető és torony fedések,

tető csatornák

és czink ornamentikai munkák,

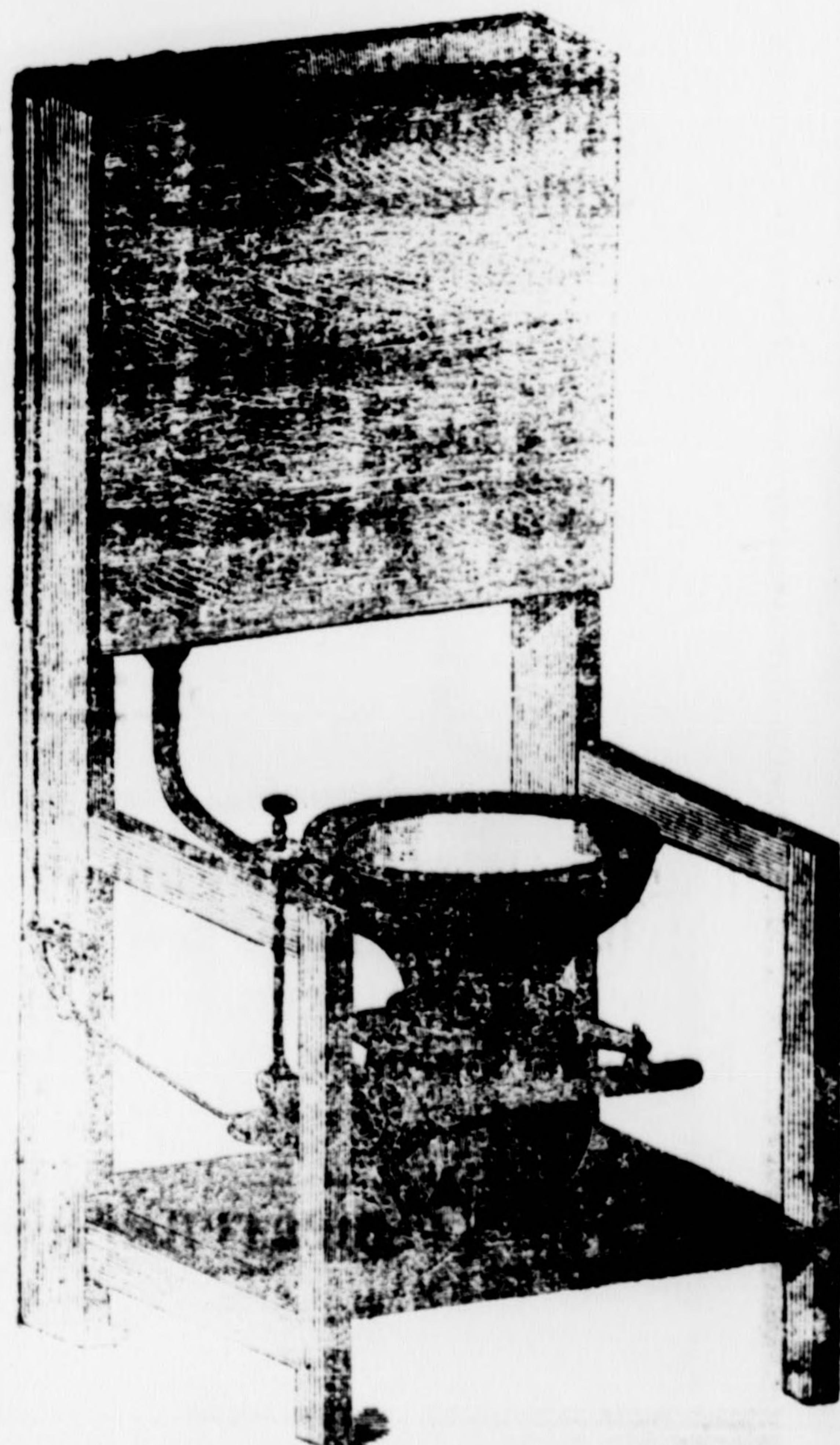
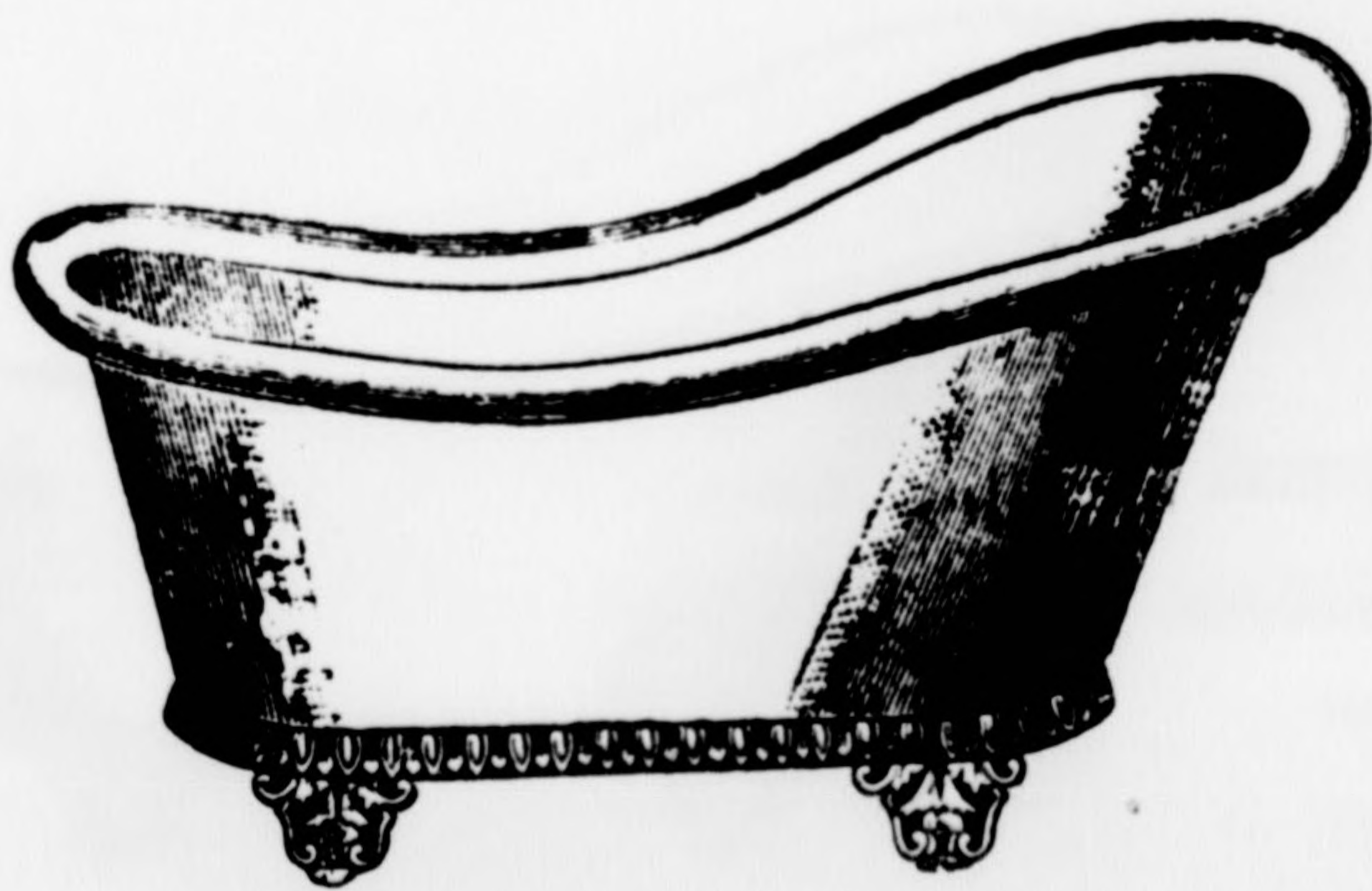
csatorna javítások

és

festések

a legolcsóbb árak mellett elvállaltatnak.

Fürdőkádokról, háztartási és teljes konyha-berendezési czikkekről kívánatra képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehéreneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle cikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.